

malo, da le o tem ni tiste ponižujoče zavesti, da se daje in prejema miloščino. Drugič pa je dolžnost vsacega človeka, da dela in si svoj delež na eksistenci in kulturi zasluži, bodisi že prisiljen po razmerah, ali pa vsled same dolžnosti.

Ženam treba odpreti svoboden pogled v vse razmere človeške družbe, dati jim priliko, da se iz oči v oči seznani z vso resnobo človeškega življenja, z vso bedo in z vso težko odgovornostjo, ki jo nosi vsak posameznik za skupno družbo. Potem se bodo dvignili zakladi človekoljubja in de lavnih moči, ki ginejo sedaj zakopani v ženskih dušah. Ti zakladi so neizmerni in prinesejo človeškemu napredku tisočer blagoslov. — Pa da končam.

Ženstvo vseh narodov se dviga iz tisočletne svoje letargije ter zahteva svoj delež na socialnem in prosvetnem delu, a tudi svoj delež pravic. Tudi v nas Slovencih se pripravlja organizacija celokupnega slovenskega ženstva.*) Lepa prilika se nudi tu našemu izobraženemu ženstvu, da pokaže svojo dobro voljo za človekoljubno delo. Že z mnogoštevilnim pristopom k nameranemu vseslovenskemu ženskemu društvu bi zelo pospešilo vso akcijo, a kasneje bi z neposrednim delom lahko silno mnogo storilo v moralni in gospodarski blagor in povzdigo našega proletarskega ženstva in s tem tudi naroda samega in vsega človeštva. Bogato plačilo bi ženstvo našlo v poglobljenju svojega čustvovanja in mišljenja ter v sladki zavesti, da je storilo svojo dolžnost.

Ker ni dvoma o blagi volji našega izobraženega ženstva, upamo, da se na bodočem ustanovnem shodu vseslovenskega ženskega društva snidemo v največjem številu ter si podamo roke v veselo in pogumno skupno delovanje.

Geslo našega pesnika:

Ne samo, kar velewa mu stan,

Kar more, to mož je storiti dolžan —

veljaj tudi za slovensko ženstvo.

*) O tem prihodnjič podrobneje

OČETU. KRISTINA.

Trepetalu v gozdu mlado je zelenje,
In med vejami pripenjale so gnezda ptice,
po livadah, travnikih v razkošju
so smehljale pestre se cvetice ...

Solnce plavalo je po nebeškem svodu,
zvezde v tihih so nočeh gorele,
čez vrhove sive pa veslale
z lahnimi peroti so meglice bele.

Burno je življenje plulo v veke,
radost, žalost, smeh in jok v okrilji,
vzdihli so odmevali iz duš bolečnih,
vriski src doneli v sreče sladkem izobilji ...

Sredi vsega si življenja stopal
mrtvec — med zelenjem cvetjem ...
mrtvec — ob svetá valovih burnih
mrtvec — med človeškim jokom — petjem ...

Zdavnje že je tebi solnce ugasnilo,
vse nebeške luči zdavnje zatemnele,
zdavnje že več nisi gledal Vesni v lice,
zdavnje so slepote črne teme te objele. —

Kolikrat je krila duh tvoj dvignil,
da pöletel bi v ozemlje lepo,
a jih spet povetil — solza grenka
je oko zalila mrklo — spleo. —

Pred menoj ležiš zdaj tih in — miren —
s sklenjenimi, belimi rokami,
duh tvoj plava z palmo zmage —
plava k Bogu večnemu nad nami.

In ob krsti tvoji plameni gorijo,
rože dihalo ob tvoji glavi,
z oljkino te vejico ljudje kropijo
mir želijo ti — v nebesih slavo ...

Ob mrtvaškem odru tvojem ne žaluje
zapuščeni tvoj otrok nesrečni
blažen smeh obraz mi je razjasnil —
ko o sreči tvoji sanjam večni ...

Zlata zarja se razgrinja okrog tebe,
božje solnce ti je zasijalo ...
in s kraljevim plaščem zdaj Božanstvo
tebe, mučenika, je obdalo ...

V blagoslov ti razproširaš roke
v blagoslov za svojega otroka ...
„Podelite mir, tolažbo — vse kar oče presi
podelite ve, nebesa mu visoka!“